

DÜŞLER

Aklın gözünü keşfettim ben. Bu yüzden,
keşfimi açamıyorum kimselere. Açtığım an,
anlaşılmaz oluyorum. Aklın gözünü
anlatamıyorum size, ama siz de
keşfedebilirsiniz. Çünkü sıkıldım ben yalnız
kalmaktan. Gözlerinizin önündeki
perdelerden kurtulmanızı iple çekiyorum.
Ama çektiğim yalnızlık da çekilir gibi
değil. Lütfen, lütfen acele edin! Aklın
gözünü keşfedin! Aşık oldum mesela, aşkı
bildiğim için, kaçtılar benden tüm dişilerim.
Devrimci oldum mesela. Gerçek bir
devrimci olduğum için, tüm sahte
devrimciler kaçtılar benden. Tek
yapacakları eğilmekti, bana değil. Ben
yalnızca basit bir insanım o kadar. Yedi
milyar pirinçten bir tekiyim. Tek başına
hem de... Sanki, değirmencinin taşıdığı
buğday çuvalında bir küçücük delik açılmış
ve ben de düşmesi benim kaderime düşen

bir buğday tanesiyim. Düştüğüm yol neresi
bilmiyorum. Sanki bu yola düşen ilk
taneyim. Bir taneyim ve biricik olduğunuzu
keşfettim. Şimdi de yargılanıyor tüm
bedenim, keşfettim diye... Keşfimi anlamak
değil ki derdi bu yolun, beni yargılamak o
kadar. Yaşamak değil amacı, bu yoldan
geçenlerin... Yaşamı öldürmek... Keşke
yaşıyor olsalar. Keşke değirmenci, beni
dönüş yolunda fark etseydi. O zaman belki
fark ederdi keşfini, düşürdüğü buğday
tanelerini? Yoksa, aşk mıyım ben? Çünkü
insanın keşfi, düşürdüğü buğday tanesi
olmalı. İnsanın keşfi, gittiğı yollara dönüp
bir bakmak olmalı. İşte o zaman taşıdığı
yükün, neden azaldığını anlayabilir. Aşk
mıdır düşen yoksa? Yalvarıyorum Tanrı'ma,
düşlere düşürsün diye beni. Çünkü ben bir
buğday tanesi, sıkıldım; insanoğlunun
körlüğünden. Gerçeklerinden... Onlara her
zaman, o yaşadığı gerçekleri, hep birlikte
yaratmış olduklarını söyledim. Bu ortak

dertlerin de, onlara bir öğreti olduğunu
söyledim. Düşüklerini söyledim. Dünya bir
buğday çuvalıymışçasına, her insan bir
buğdaymışçasına, dünyadan kovulduklarını
söyledim. İnanmadılar bana, bir buğday
tanesine kim inanır? Hele ki düşmüşse...?
Ama düşünüyorum ben, düşlemeseydim eğer,
çıldırırdım. Yatağında uykusuzluk ve
kadınsızlık çeken bir ozan gibi, bir düşünür
gibi çıldırırdım. Çıldırıldığım an da, yepyeni
bir dünya yaratırdım insanoğluna. Ama
çılgın derlerdi sonra... Tüm hayatımı, bir
çılgın olarak geçirirdim; itilirdim,
kakılırdım. Sadece saldırırlardı bana, yırtıcı
kuşlar arasında... Düşünüyorum da şimdi,
iyi ki buğday tanesiyim. Yoksa, o kadar
çılgınlığa ve ölüme karşı, bir de överlerdi
beni arkamdan. Ya bir düşünür olsaydım?
Zehir içerdim o zaman... Binlerce yıl ihanet
edilirdi arkamdan; hem de her ölümsüz olan
bana. Bu büyük adamların hataları yok,
hatalar biz küçük adamlarda. Neyse ki bir

buğday tanesiyim, ve hiç bir sorumluluğum
yok; düşürüldüğüm çuvaldan... Değirmenci
suçlu! Bak işte bir özgür kuş daha, şimdi
geçti baş ucumdan. Gölgesi vurdu buğday
bedenime, buğday gözüme. "Güneşimi
çaldın, buğday düşmanı kuş!", iyi ki de sen
kuşsun ve ben de buğday tanesi; yoksa
öldürürdük birbirimizi. İnsanlara tepeden
bakıyorsun sen uçan kuş, hakkın da var
buna. Sen, bir yerden bir yere göçebe, ne
var ne yok önünde. Dünyayı kuş bakışı
görüyorsun. Ya insanlar öyle mi? Hepsi de
yeryüzünde birbirini öldürmekte, tek
çözümleri yıkım; onlar bakacağına tepeden,
sen bakıver kuş. Sen göçerken, kendi
doğanın öbür yarısına; insanlar kendi
doğalarını çokça parçalıyorlar. Neyse ki
düştüm yola, beni ekmeklerine un ufak
yapamazlar. Beni sen yesene kuş, el
sallayacağım sana. Ama sen de
görmüyorsun beni. Hep şu kalın gövdeli
çimen yüzünden. Birazdan yağmur

yağiverir, hemen boynunu eğiverir üzerime,
ısıtır beni. Benim hiç sevgilim olmadı uçan
kuş, beni tek saran da bu ıslak çimen işte.
Üşüyorum ben geceleri, neyse ki düş
gücüm var; kaybetmedim bana verilen en
büyük hazinemi! Bir insan olsaydım eğer,
hele ki bir düşünür, bana:"Neden
düşünüyorsun bu kadar?, diye sorarlardı.
Hatta;"Neden yalnız oturuyorsun?, diye de
sorarlardı; hem de farklı zamanlarda, farklı
mekanlarda, aynı ete bürünerek sorarlardı.
Çirkin çirkin gülerlerdi. Sen bu yalnızlığı
ömür boyu da sürsen, senden yüz yıl sonra
gelen, sana aynı soruyu sorardı: "Neden
düşünüyorsun bu kadar?" Neyse ki bir
buğday tanesiyim, ve düşünmek yerine
düşlüyorum ben. Şimdi bir karga gelse,
"neden düşlüyorsun bu kadar" dese, o
kargaya: "Ben senin dilinle konuşmuyorum
ki?",derdim. Benim gibi düşleyen buğday
taneleri, başkalarının bilmediği bir dil
bilirler. Herkesin içindeki iyinin dilini...

Kendi başlarına kaldıklarında öğrendikleri
dilleri. Başka acıları kendi acıları yaparken
keşfettikleri dili. Hepimizin, tüm insanlığın
ortak dilini yani. İyi ki de bir düşleyenim,
yoksa kelimeler gerekecekti bana; anlatmak
için kelimelerin yetmediği var oluşları. O
halde tutsak değilim ben, bir buğday tanesi
olmakta. Düş gücümü kullanıp, bir baykuş
olabilirim pekala! Evet, şimdi gecenin kör
karanlığında, bir baykuşum ben. Yine
insanlar karşımda... Felsefe'nin
sembolüyüm ben, onlar uyurken
karanlıklarda. Bu insanlar hep bakarlar
bana, hele kimileri vardır ki; benzerler
bana, baykuş suratlı adamlar gördüm ben
yıllarca; yine de düşünmüyorlardı. Demek
ki, gerçeklik yüzde değil, derinin altındaki
ruhta. Bir baykuş olarak, en çok; çocukları
severim ben insanoğlunda. Tertemizdir
onlar. Bu yüzden, yıldızlar ışık saçıyor
zannederken insanlar, gelecekte kirlenecek
çocuklara göz yaşı dökerim ben. Toprak,

hemen alır haberimi. Eğer ki toprak deęilse
düştüğüm yer, mutlaka bir su damlası vardır
yakınlarda. Su da hemen duyar sesimi ve
iletir en yakın toprağa. Oradan, ateşlere
yürür benim gözyaşım, yerin en
derinlerine... En sıcak, en yoğun yerinde
yer altının; buhar olur göklere çıkarım ben.
En kısa zamanda, en kısa yoldan, en uzun
mesafeleri; ben baykuşun göz yaşı kat eder;
en kısa zamanda buharlaşarak... Işıktır
benim göz yaşım ve yıldız olurlar.
İnsanlara, bir yıldızın ışığıyla bakarım
sonra; bulduğum her delikten sızarım...
İnsanlarsa; yıldızları, yalnızca keyif alınan
bilinmezler zannederler. Bir baykuşun
gözyaşının, onları bir ışıkla çağırıldığını
bilmezler. Ama çocuklar; ah benim
düşçülerim! Onlar hemen anlarlar; benim
bir yıldız değil, baykuş gözyaşı olduğumu.
Gülümserler bana, ben de onlara
gülümserim. Kendini bilmiş sanan bir anne
baba gelir sonra: "Uyu artık.", der,

uykusunda da düşlerine devam eden
çocuğa. Neyse ki bir baykuşum ben. Bir
insan olsaydım eğer, kendi evladımın düş
gücünü yok etmek zorunda kalacaktım. O
da kendi evladına yapacaktı bu kötülüğü.
İnsan olmak, kötülük gerektirir. Heraklitus
da: İnsanların çoğu kötüdür, demişti benim
düşlediğim, yıldız olduğum bir gecede.
İnilen yolla çıkılan yolun aynı yol olduğunu
bilirdi Heraklitus, çünkü düşlerdi çokça. Bir
gece, beni keşfedecek diye ürperdim. Öyle
dikkatli bakıyordu ki göz yaşı ışıgım bir
yıldıza: "İşte şimdi, bu bir yıldız değil, bir
baykuşun gözyaşı, diyecek!", dedim.
Demedi ama, çok yaklaştı benim sırlarıma.
O, düşleyenlerin dilini bilen bir düşleyendi.
Neyse ki bir buğday tanesiyim, bir
baykuşum, hatta bir baykuşun göz yaşıyım
ben, hatta bir yıldız... Neyse ki bir insan
değilim. İnsan olsaydım eğer, düşleyenlerin
dilini keşfetmem; uzun yıllar alacaktı;
yalnızca bir dili öğrenmenin acısı, tüm

insanlık tarihini saracaktı; neyse ki bu yaşlı
çimen sarıyor beni düşlerimde... Bir
gözyaşı düştü sanki üstüme, çiğ bir
gözyaşı... Evet; çiğ, sıcak, tuzlu bir
değirmenci gözyaşı bu; ama yeterince sıcak
değil, ısıtamıyor bir buğday tanesini bile...
Hayalleri büyülemek isterim ben, gerçek bir
büyücü olmaktan iyidir bu. Hayalleri
büyülersem eğer, her insan kendi hayaline
koşar, ben de bir yaratıcı olmaktan
kurtulurum. Ben yarattıkça, benden
yaratmamı isteyenlerden kurtulurum.
Gerçek bir büyücü olacağıma, bir yıldız
olurum. Kimse de ışığıma, büyü diyemez.
Işığım ben, budur benim ödevim. Şimdi bir
toprak parçası olacağım, üzerime basan
insanı seyredeceğim. Üzerimden geçenlerin
ayak izleri olacağım. Geri dönecekler
bakmak için bana, yani ayak izlerine,
toprağa. Geçmiş bilecekler, böylece
geleceği daha iyi bilecekler. Geçmişte, çok
az düşleyen çok fazla büyücü vardı. Bunu

keşfedecekler. Büyüyecekler. Genç olana,
büyümesi gerektiğini söylemeyecekler;
çünkü büyümek adı altında, aslında
ölmelerini söylüyorlar gençlere; bir toprak
olarak görüyorum gündüz gece. Gençler,
uyanıyorlar, cennete hem de! Çünkü
düşleyenlerin sayısı artıyor benim üzerimde
yürüyen ayak izlerinde. Ben, insanın
bedenini emerken, acı çekiyorum çokça.
Beslediğim binbirtürlü canlı var, ve canı
alınmış insan bedenine bir toprakmış gibi
davranıyorlar. Çokça kırılıyor içim, ben
düşleyen bir toprak olarak, insanlara
düşlemeyi öğreteceğim. Geri dönüp
kendilerini görecekler bende. Ayak
izlerinde; kendi zamanlarının, kendi
ayaklarının izlerinde... Ana dediler bana,
doğuramazsam eğer, insanlık küser bana...
Ben de düşleyen bir toprak olamam. Neyse
ki sadece toprak değil, düşleyen bir
toprağım. Yalnızca bir ana değil, düşleyen
bir anayım. Platon, Diotima ile Sevgi

üzerine konuşurken, dinledim onları ben.
Doğurmak, yalnızca bedenle olmazdı. Zihin
de doğururdu. İşte tüm zihinlerin
doğurduğu bir ana olmalıyım ben; yağmur
yağsın da saçayım yeni tohumumu. Bir
insan olsaydım eğer, en çok aşktan
kaçardım. Erkek ya da dişi, fark etmez.
Kadın ile erkektir aşk, bu gerçekten
kaçardım. Platon, Diotima ile sohbet
ederken; felsefenin de, insanın da, filozofun
da; aşk olduğunu söyler. Bu yüzden,
kendimden kaçardım. Bir düşleyen
olduğum gerçeğiyle yüzleşmeme az kaldı.
Neyse ki yağmurum ben, yoksa
yaşamazdım insanlığa, toprağın en kuru
anında... Düş gücü olmasaydı, bir
romancının kitaplarında yaşamazdım;
okurun en kuru anında...Düş gücüm
olmasaydı, insan bile olamazdım. Belki
insan olduğumu zanneder, insanın ne
olduğu sorusunu sorardım. Belki de düş
gücüm verecektir cevabını, insanın ne

olduğunun? İnsan olamazdım, belki bir
aydın olurdum; aydınlatmayan... Belki de
bir çöpçü, çöp üreten. Belki bir hekim;
hasta olan; hastalığı değil, hastayı tedavi
eden. Düş gücüm olsaydı eğer, sağlığı
tedavi ederdim. Çöpçü değil, çöpü silen
olurdum; aşık değil, aşk olurdum. Belki o
zaman, aşkı arayan bir insan değil, düşleyen
bir aşkın kendisi olurdum. Neden; aşkın ya
da içkin gibi düşçü kelimeler var felsefede?
Çünkü bana yaklaşıyor insan da,
düşledikçe, aşka... Kadın ile erkektir aşk,
aşk; kadın ile erkektir benim düşlerimde.
Bulunmuş olandır, aranan değil. Neyse ki
ben yağmur, bulutları düşlüyorum düş
gücümle ve bir insan değilim. Kendini
kandırmanın ağırlığını, ancak bir insan
taşıyabilir; kötülüğe mahkum... Bir
yağmursa yağamaz, kendini kandırırsa.
Neyse ki bir buğday tanesiyim, yıldızlı bir
gecede üşüyen; üzerine uzandığı topraktan
bir yağmur düşleyen, bir değirmencinin

ayak izi içinde; bir çimenin, üzerine vuran
ışığı örttüğü... Bir insan olsaydım eğer,
gerçekliği temsil etmek isteseydim, bunu da
var olarak gerçekleştirmek isteseydim; bir
yazman olurdum. Kafelerde pastasını yiyen,
mutlu rolü yapan, kaçak, bağımlı adamları
görürdüm. Onların nelerden kaçtıklarını,
neden kaçtıklarını yazardım; tüm
zayıflıklarını sererdim ortaya. Böylece, aç
bir yazman olurdum; okuruna aç bir
yazman... Mutluluğu bir tabak pastadan, bir
sıcak kahveden bekleyen; sırtındaki
yarıktan, yüreğindeki buğday tanesini
düşürmüş adamları ve kadınları yazardım.
Şöyle derdim tüketen etlere: "Pardon
bayım! Aşkınızı düşürdünüz." Ya da aşk
tohumu taşıyan bir kadına: "Pardon, bayan!
Yüreğinizi düşürdünüz!" Neyse ki bir
düşçüyüm ben. Böylece, mutluluğu;
tüketmekte değil, sahip olmakta değil; içine
alıp sindirmekte, daha çok sindirmekte
değil; aşkta arayan insanlar düşleyebilirim.

Kimse de bir düşçüyü, düşlediği için
suçlayamaz. Belki bir düşünüre saldırabilir
düşünmeyen, ya da bir ressama saldırabilir,
tutkuyu bilmeyen; o halde, düşlerken ben
aşık erkek ve kadınları, bir ressam da
yüreği yerinden fırlayacakmış gibi vursun
spatulasını! ; kırmızı ve yeşil... Düşçü
kulaklarım: Ah! ,diyorlar aşkla...Neyse ki
yemyeşil-kıpkırmızı bir çaydanlıkta bir su
tanesiyim ben. Bir baykuşun yıldızından
süzüldüm de düştüm ben. Şimdi, aşksızlık
adındaki ateşin üzerindeyim, kıpkırmızı-
yemyeşil çaydanlıkta. Milyarlarca su
damlası dostum var benim; aşksızlar benim
gibi, bir araya geldik ve yaktık aşk ateşini,
ısınıyoruz şimdi. Bakıyorum da,
yapayalnızım bu çaydanlığın içinde, bu
ateşin üzerinde; ama şimdilik...:
"Bekle!",diyor takım elbise giymiş bir
akbaba. Bekliyorum ben de olacakları,
büyük bir heyecanla; ressamın resmi de
duvarda. Mutluluğun resmi bu! Abidin

Dino, merhaba Çukurova! Yalnızlıktan
bunalıp, en yakınımnda duran dişi bir su
damlasına yaklaşıyorum: "Merhaba! Acaba
birleşmemiz mümkün mü? Bu aşksızlık ateş
oldu, sıcaklığı geliyor uzuvlarıma, bizi
yakacak da?!" Sözlerim kulaklarına
gitmeden dişi damlanın; başka kaçak bir
erkek damlayla bir oluyor. Böylece daha
hisli yapıyor beni aşksızlık, üzerinde
yandığım ateşi körüklüyor. Kulaklarım,
uzaklardan bir ses işitiyor: "Banane!
Sanane!" Aynı sözcükler çoğalarak
yaklaşıyorlar bana: "Banane! Sanane!"...
"Sanırım, onlar da hissetmeye başladılar...",
diye geçiriyorum aklımdan. Yanmaya
başladıklarında, bir araya geleceğiz!
Yanmaya başlıyorum, beklemediğim o
anda. Etrafıma bakıyorum, hislerime geç
kalmış; erkek ve dişi damlalar... Kimi
yalnız benim gibi, kimisi de bir arada. Ama
hepimiz yanmakta... "Banane! Sanane!"
seslerinin yerini, fokurdayan bir sessizlik

alıyor. Neler oluyor?! Sessizliđi de o
sözcükler bozuyor: "Haydi hep birlikte!",
diye haykırıyorum; kendi sesime yabancı...
Bir kanal açıyoruz ilk önce, altımızda
yanan ateşin sıcaklığını; tabandan tepelere,
suyun yüzeyine taşıyacak... Orada biraz
soğuklanacak ve geri döneceğiz. İlk ben
fırlıyorum suyun yüzeyine, peşimden gelen
yangın damlalar... Soluk alır gibi alıyorum
soğuşu havadan, bir demet de hava
kabarcığı; içinde buz tutan...; geri
dalıyorum, ateşin en yangın yerine ve
kırıyorum hava kabarcığını... Tüm
damlalar, kurtarıcımız olan kanala
odaklanmış ve soğukluk taşıyoruz
yüzeyden, yangınımıza. Suyun yüzeyine
ikinci turumda, yok oluyorum! Bir hava
parçacığı olarak... Artık bir su damlası
değil, aşk ateşiyle yanmış, daha hafif bir
hava parçacığıyım. Bir düşleyen, uçan,
diğer; eski ağır su damlası, yeni hafif düş
damlaları ile...

Çoğu var saydıklarımız, yokturlar aslında.
Bir görüntü kirliliğidir bu dünya, gören
gözler varsa o da... Var saydığımız iki
sevgili, yokturlar aslında; çünkü ete sarılan
et görürüm onlarda. Oysa, birbirinden
uzakta, birbirini düşleyen iki sevgili; yok
gibi görünürken, varlığın kendisini taşırlar
yüreklerinde. Çoğu yaşananlar,
yaşanmıyordur aslında. Kafede, pasta yiyen
ve kahve içen adam; bir tür sindirim
yapıyor, kendi hayatını sindiriyor... Var gibi
görünmekte usta. Oysa, açlığı yaşayan
düşçü öğrenciler, yok gibi görünürlerken
çıkarlar karşına, zihin tohumları saçarlar var
oluşa, bilemezsin; nereden girdiğini
hayatına. Sen kendini yaşıyorken, bir
düşçünün düşünüyüşünü yaşıyorsundur, onun
düşününün bir parçası olarak. İşte tam da
maddesin sen ve yoksun. Ruh olan, kendine
madde yapmış seni ve izliyor bulutların
arasında. Nice yok sayılan yaşanmışlıklar,

tam da vardrlar. Özgür bir kadının
geçmişini oku bakalım bu anda. Kadının
balıkçı ile sohbetini gör, nasıl da aç kalmış
bilgiye; senin, görüntü kirliliğinde gezinen,
doyumsuz kadınların arasında... O kadının
aldığı hatıra, uzun yolculuklara çıkacak;
hatıra asla eskimeyecek. Halen yaşıyor
yüreklerinde, bir çok düşünün. Neyse ki
bir hava parçacığı olan ben; görüntü
kirliliğini var eden, buna da gerçeklik
yükleyen insanoğlundan uzaklardayım.
Dilerim, almaz beni bir insanoğlu,
soluğuna. Dilerim, bir düşcü erkek ve bir
düşcü kadın bulurum, birbirlerine
sokulurlar, derin de bir nefes çekerler var
oluştan. Aralarında duranı, aşkı sararlar,
birbirlerini sararak... O an kapanır
sırtlarındaki derin yarık, akan kanları da son
bulur akmaya; işte o an, o aşk soluğuna
karışmak ve kendimi bırakmak isterim
aşka. Bir düşçüyüm ben. Aşık iki bedenin
ruh olduğu anda, aşk parçacığı oldum ben.

Gördüğüm tüm hava parçacıkları,
özeniyorlar bana. Sürekli yükselmektir
benim düşçü zihnimin düşü. Düşler tarlası
olacak bu dünya, düşlerin birbirine
karıştığı... Şimdi ben, bir aşk parçacığı
olarak, yolculuğa çıkmalıyım. Henüz daha
su damlası olan çiğ göz yaşlarına ateş
olmalıyım. Böylece doğuracağım kendimi;
yakarak aşk ateşini, aşksızlık hastalığında.
Hem var edeceğim kendimi doğurarak, hem
de yok edeceğim kendimi; kendi kendimi
yakarak. Ey yağmur! Yıldırım gönder bana!
Birbirine aşık iki bulut, bir şimşek çaksaydı
eğer, bir yıldırım olabilirdim. Işığım da
sesimden önce ulaşırdı yüreklere. Bir güç
yüzüğü taşıyan bir çocuk olabilirdim;
yüreğim de, ışığımdan önce dolardı gözlere.
Neyse ki insan değilim. Bir insan olsaydım
eğer; iş adamlarına: "Sizler iş adamı değil,
düş adamısınız!" derdim. Kendisini
yalnızca kendisinin bildiği, düşlerini
yalnızca kendisinin düşlediği o iş adamına;

dünyanın dört bir yanına dağılmış uğur
böceklerinden söz ederdim. Sevgiyi bilen
yüreklerden bahsederdim. Yalnızca
düşçülerin bildiği dillere, tek bir
uğurböceğinin katkısından bahsederdim.

Neyse ki bir uğur böceğiyim ben.

Düşlerinin peşinden koşan, yaratıcı
gençlerin omuzlarına konuyorum. Bir tek
gülümsemeleri yetiyor bana. Gölete
gezintiye çıkmış yüksek sorumluluk
sahiplerinin dizlerine konuyorum, bir tek
gülümsemeleri yetiyor bana. Bir uğur
böceğiyim ben, çocuklardan çocuklara
uçuyorum, kalıcı değilim hiçbir bedende;
çünkü ruhlardan ruhlara uçtukça, ağlarımı
örüyorum. Bazen bir deniz kıyısında
oluyorum, bir çocuk yaklaşıyor yanıma;
beni, ölümü tatmış kardeşlerim arasında
görüyor, üzülüyor. Kendince, hayatımı
kurtarıyor benim, işaret parmağını eğerek
önüme. Ben de, tırmanıyorum çocuğun
yüreğine. Alıp beni evlerinin bahçesine

götürüyor ve özgürlüğü seven bir çocuk
olacak ki, toprağa beni özgürce bırakıyor.
Bazen, bir çalışma odasının panosuna
konuyorum. Hayatının en önemli
yazışmasını yapmış bir genç, soluk soluğa
oturuyor çalışma masasına. Beni görüyor, o
bir tek gülümseme yetiyor bana. Neyse ki,
kirli bir insan değilim. Kendini çamurdan
kurtarmaya çalışan yüreklerden yüreklerle
konan bir uğurböceğiyim ben. Yırtık
çuvaldan yola düşen buğday tanesini bir tek
ben bilirim. Bir tek ben konarım çimenlerin
üzerine. Ben konunca, eğilir çimen
kudretime. Böylece, yıldızın ışığı ulaşır;
küskün, yalnız buğday tanesine.
Baykuşların yüzleri güler, bir tek ben
bilirim. Şimdi bu yıldızın ışığı, bu buğday
tanesine can verecek. Üzerine basılması
gerekıyor bir parça daha. İşte, değirmenci
de geliyor. Ayak izlerine tekrar basıver
değirmenci! Bu buğday tanesi toprağa kök
salmak istiyor. Şimdi beni çağıran, başka

bir aşka uçmalıyım buğday taneciği, aşkı
var et kök salarken toprağa... Neyse ki bir
masalın kahramanıyım ben, tüm senfoni
orkestrası toplanmış, hareketlerime uyum
sağlamaya çalışıyor. Ben de, yarı insan, yarı
midilli bir sevgi parçacığı; adımlarımı, beni
izleyen çocuklara göre atıyorum. Öyle
mükemmel atılmalı ki bu adımlar, evrenin
sevgi müziğine ayak uydurmalı. Bebeklerin
yüzlerinde gülümseme yaratmalı. Bir
sinema filminin şeridi ile gelemem bir
araya; ama bir sinema filminin en ruhlu
parçacığı ile kendi ruhum birleşebilir bir
parça. Sevgi, öyle gizli bir su işte, öyle bir
ışık, sızacak yerler ve yürekler bulan.
Bazen de bir kutsal kitap olduğumu
düşlerim. Kitabın kağıdı olurum,
matbaacının oğlunun yüreği olurum. En çok
da, kutsal kitabın Sevgi öğretisi olmak
isterim. En çok da şu cümlelerden bir harf
olmak isterim: "Sevgi her şeye inanır. İman,
umut, sevgi son bulmaz." Neyse ki bir insan

değilim. İnsanlardan olsaydım eğer, hafife
alırdım sevgi öğretilerini. Erdemlerin
yarattığı kutsal acıları bilemezdim. Çok az
düşünürdüm. Kutsal acılardan doğan kutsal
kitapları raflara, tozlanmaya bırakırdım.
Belki bir temizlikçi tutardım, rafların
tozunu alan; benim kirlerime ise
dokunmayan. Neyse ki, kutsal acılardan
biriyim ben; çocuklara, erdemlerin
dinlerden değil, dinlerin erdemlerden
doğduğunu öğreten. Bir düşçü olmasaydım
eğer, at gözlükleri ile gelirdim hayata.
Büyürdüm, sorgulamazdım, karşı
çıkamazdım; at gözlükleri ile dönerdim
toprağa. At gözlüğü de, benden daha kalıcı
olurdu. Bir düşçü olarak, ölümü değil,
yaşamı seçtim ben. Hayat, insanlar için;
hayatı ölmemek iken, benim gibi bir düşçü
için; hayatı yaşamaktır. Doğum ile ölüm
arasında, bir de yaşamın olduğunu her an
hatırlamaktır. Benim sözcüklerimin
eylemleri hep olumlu biter. Belki insanoğlu

da bir düşçüdür ama olumsuz düşlüyordur.

Belki insanoğlu hep bir aradadır, hep ortak

hareket ediyordur; ama olumsuz

yönde...İnsanlar, bir merdivenden aşağı

inerlerken, bir düşçü, tek başına o

merdivenden yukarı tırmanandır. Neyse ki

bir insan değil, bir kar tanesiyim ben.

Benim, çimenlerin üzerine serildiğim

yerlerde; üzerime, düşçü çocuklar ayak

basarlar, cennete ayak bastıklarını bilirler.

Bazen bir sarkıt olurum, eski bir evin

çatısına. Beni gözleyen çocuklar, bir

mucize görmüş gibi olurlar. Çocukların

gözleri ile görenler, mucizeler görürler bu

yüzden. Büyüdükçe, tüm mucizelerin

yerini, sorumluluk yalanı altına gizlenmiş,

sorumsuzluklar alır...İyi ki de bir insan

değilim. İnsanlardan biri olsaydım,

ağustosböcekli hikayelerim alınırdı

elimden; güzele dair ne varsa, bir bir terk

edilişini izlerdim...Neyse ki bir ressamın

kırmızı boyasıyım ben. Beni alıp, tinere

batırıyor, fırçası ile okşuyor her yanımlı,
sonra da tuvale çarpıyor beni. İşittiğim
seslerden herkes habersiz. Işıkla kurutuyor
beni, bir bir gözler geçiyor önümden, kimisi
görüyor ve fark ediyor beni. Kimisinin
gözlerinde ılık yok, hiç bir şey
görmüyorlar. Bir keresinde, bir kadının
dudağına boyanmışım ben. Bir kadın geldi
ve dudaklarıyla öptü beni. Bir düşü
olmanın ödülünü aldım o gün. Kendimi
gördüğüm, kırmızı odaları daha çok
seviyorum. Kırmızı odaları seven bir
fotoğrafçı alsın benim boyandığım tuvalleri.
Bir tango akşamının kırmızı elbisesine
bulaşmayı çok isterdim. Güzel bir kadının
eteğinde; savrulmak, ılık başımın
dönmesini çok isterdim. Belki sevgilisi,
dans ederken bulaştırırdı beni ellerine,
sonra da kadının boynunu sarardı kırmızı
boyalı elleriyle. Kırmızı bir leke olurdum,
kırmızı elbiseli kadının boynunda. Belki
dansın sonunda, benim bulunduğum yerden

öperdi adam, kadını, emerdi beni içine. O
an tatlı bir kremaya dönüşürdüm; aşk adlı
mucize ile, bedenini dolaşırdım aşık
adamın, merak ederdim yüreğinin
derinlerini, kana karışır, bir ziyaret
ederdim. Kalp de, kirli kanı ayırırken temiz
olandan, benim bir düşçü olduğumu fark
eder, beni ayırırdı diğerlerinden. Bir
konukevi açardı benim için, aşık adamın
yüreğine. Aşk, adamın yüreğinde konuk
kaldığı sürece, ben de orada yaşırdım.
Sonsuz bir aşka konuk olurdum belki de,
sonsuz dek yaşırdım. Neyse ki bir
düşçüyüm ve her kırmızı lekeli elbiseye,
lekeli olarak bakmıyorum... Bir dansçıyım
ben ve kendimi yalnızca dansa bıraktım.
Ben üzerine gittikçe figürlerimin; bedenim,
kimsenin bilmediği bir dille hayal gücümü
genişletiyor benim. İnsanlar arasına
girmemiş hayallerim var benim. Keşfetmeyi
seviyorum, ikna etmek yerine. Keşiflerin
birer sır keşfi olduğunu, tüm insanlığa

yayıldığını biliyorum. İkna edenlerinse
yalan söylediklerini... Bu yüzden, kimsenin
taklit edemeyeceği bir dans yarattı
bedenim, herkesten uzakta dans ederken.
Bakıyorum aynada kendime, kendimi
teslim ediyorum yüreğimden gelen sese.
Boynumu eğiyorum, kolumu kaldırıyorum:
Ah!, diyorum uçabilsem, hemen şimdi.
Tanrım, duymayacak hiç kimse, uçur beni!
Ayaklarımı yerden kesiyorum, dizimi
kendime doğru çekiyorum, geri eğiliyor
saçlarımı yerin çekimine veriyorum.
Saçlarım kıskanıyor ruhumu, çekilirken yer
tarafından. Bir tutam alıyorum saçımdan ve
yavaşça kaldırıyorum bulutlara doğru.
Diğer elimle gökyüzünü işaret ediyorum;
avucum yukarıda, parmaklarım yukarıda,
kutsal bir kaseye dönüşüveriyor elim.
Saçlarımın, göğe tırmanan tutamı, renk
değiştiriyor; önce kırmızı, sonra da yeşil.
Bir sarkıta döndü şimdi de.
Eriyor...Damlalar, dans salonunda, müziğin

ritmine göre vuruyor parkelere. Parkeler de
her damlada birer su halesi haline geliyor.

Bir denizin üzerindeyim şimdi, dalgalar
katılıyor bu kez müziğin ritmine. Merhaba
rüzgar! Sen de gelsene! Rüzgar beni
çevirmeye başlıyor, iyice geçiyorum
kendimden, kendi etrafımda döndürüyor
beni. Bedenim yumuşuyor, ısınıyor. Bir
ateş topu olup, kül oluyorum. Rüzgar, kendi
dansında savuruyor küllerimi denize... İşte
bir denizci, uzaktan gördüğü ışık benim
işte! Bir şehrin, denizcileri seven kadını da
mumunu üfleyerek değil, elini yakarak
söndürüyor, denizciler ölmesin diye.

Sonradan biliyorum ki, denizcileri korumuş
benim dansımın rüzgarı. Oyun Bozan dans
koyuyorum adını. Benim adım da Oyun
Bozan bundan sonra; neyse ki bir
düşçüyüm ben... Bir düşçüyüm ben, tek
başımayım. Güvensiz bir kiracının, ucuza
verilmiş çatı katı denilen bir kümesinde
yaşıyorum. Burada rahatça

düşleyebiliyorum. Yemek yemek
istemiyorum burada, su içmek istemiyorum.
Yalnızca sevgi ile doymak istiyorum.
Arzularım hep insanlıktan yana. Bu evin
kırmızı-yeşil kapılarını seviyorum. Mavi,
karton tavanını seviyorum. Yan çatıdan bir
kedi miyavlıyor bana: "Beni içeri al ve
sev.", anlamına geliyor bu miyav. Onu içeri
alıyorum ve bir kaç adım ötedeki kapıdan
dışarı salıyorum. Bir kaç dakika sonra yine
geliyor cama ve miyavlıyor. Bu kez
alıyorum kucağıma ve okşuyorum. Kar
tanelerinin toprağı okşaması gibi... Bir
büyükannenin torununun saçını okşaması
gibi... Tekrar geri bırakıyorum onu
kaderine, kendi mücadelesini versin diye.
Onu ömür boyu okşayamayacağımı
bilerek... Titreyen ellerle, yazmaya devam
ediyorum. Kar yağmaya başlıyor bu kez.
Çatımdan kar damlaları yatağıma düşmeye
başlıyor. Uyku getiriyor dışarıdaki ses.
Masmavi gökyüzünü düşünüyorum.

Annemden gelen minderleri yere sererek,
uykuya dalıyorum, O'nun sıcaklığını, ömür
boyu sürecek sevgisini hatırlayarak,
özleyerek... Düşümde bir bilim adamı
oluyorum. Ateşin önüne oturmuş bir
Descartes gibi düşünüyorum. Yalnızca
teorinin bir işe yaramayacağını itiraf
ediyorum kendime. Yalnızca, hayatın
gerçeklerini kör gözlerle kabul etmek,
yetmez diyorum gerçekçi olmaya. Tüm
gerçeklerin ilk önce hayal kapısından
geçtiğini hatırlıyorum. Bir akademisyen
olarak, öğrencilerime rol yaptığının
bilincindeyim. Bir Ölü Ozanlar Derneği'nde
ders vermek istiyorum, gerçek bir eğitimin
yalnızca bu şekilde verilebileceğini itiraf
ediyorum kendime. Kalplerine dokunmam
gerektiğini itiraf ediyorum kendime.
Onlara, kendilerini keşfedecekleri yollar
açmam gerektiğini itiraf ediyorum. Her gün
sınıfa girip, bir eğitimci rolü yaptığımı,
onların da bunun farkında olduklarını itiraf

ediyorum kendime. "Birbirimize rol yapıyoruz...", diyor ve düşümden uyanıyorum... Neyse ki bir iç sesim ben. Socrates'in zamanına yolculuk yapıyorum. O'nun iç sesi, daimonia'sı oluyorum. Platon'a sanılardan bahsediyorum. "Sanı'dır onlar." diyorum. "Doxa'dır. Onların sevgileri de, bilgileri de sanıdır.", diyorum. "Diyaloglarında, gerçek bilgiden bahset onlara. İdealar dünyasının gerçekliğinden... İç sesin her zamanda daima yaşayacak oluşundan bahset. Anlayabilecekleri bir dille bahset. Karşıt fikirler de olsun içlerinde. Keşfetmekle ilgili olduğundan bahset, bilginin. İçimizde bir yerlerde, keşfedilmeyi bekleyen bir hazine olduğundan bahset. Karşı tarafa da şu sofistleri koy. Kendini bilge zanneden bu sofistler de, daima bir antagonist/düşman olarak, biz gerçek düşünürlerin karşısında olacaklar. Bu düşmanı, iyi ile kötüyü aştığımızda, zıtlıklarla düşünmeyi

bıraktığımızda, yeneceğiz. Diotima'dan
bahset. O'nun sevgi üzerine
basamaklarından bahset. İkna edici, retorığı
seven, zengin adamların kölesi bu sofistleri,
alt et. Ben, zehrimi içtiğimde; adalet,
sonsuz dek kurulacaktır yeryüzüne..."

İnsanlardan biri olsaydım eğer, bir
makineci olurdum. Dünyanın en büyük, en
parça-bütün makinesini yapardım. Ne kadar
parça varsa sökerdim. Diğer insanların
duygularını sökerdim sonra. Yürek, beni
delirtir, bir deha ederdi. Yüreği sökmeye
başlardım. Ne kadar kapak, kapakçık
varsa... Yüreği üzen, ne kadar parça varsa,
paramparça ederdim. Sonra da o tarif
edilemeyen, sökülemeyen parçacığı
bulurdum: Sevgi. Dünyanın en iyi
makinecisi olmaktan utanır, kendimi şiirlere
verirdim. Artık, çok geç olurdu benim için.
Yıllarca, söktüğüm parçaları bir etmeye
çalışırdım, günah çıkartır gibi... Umut isimli

durakta beklerdim, Sevgi'ye giden yolda.
Yolculuklara çıkardım, belki hacca bile
giderdim. Yeter ki iç huzurumu bulayım...
Sevgi, doğru an geldiğinde, affederdi beni.
Diğer parçalarla bütünlerdi beni: O Sevgi'yi
bilen yüreklerle... Cehaletimi anlar,
kimselere anlatamazdım. Başka bir
zamanda yaşardım artık. Şiirlerimi de
yalnızca ben anlardım, günahkar
şiiirlerimi... Son şiirimi de şöyle yazardım:
Yürek, yutkunur... Neyse ki, yürekleri
söken bir insan değilim, bir düşçüyüm ben,
yüreklerle matematikle saldıranlardan uzak,
bir uğurböceğinin kanatlarına yakın...Bir
insan olsaydım, savaşlarım ve barışlarım
olurdu. Değişmeyen erdemlerim, değiştiğini
zannettiğim değerlerim olurdu. Bilenler ve
bilmeyenler olarak bölünürdüm. Zenginler
ve fakirler, iyiler ve kötüler olarak
bölünürdüm. Eşitler, eşit olmayanlar, eşitlik
isteyenler, benciller olarak bölünürdüm.
Kaosta bir yitik olur, bir köle olurum.

Özgürleşme peşinde giden bir köle
olurdum. Köleliğe giden özgür bir birey
olurdum. Aşkın var olduğunu iddia eden,
aşkın yok olduğunu iddia eden olarak
bölünürdüm. İçsel bütünlüklerden
bahsederdim, ülkelerden ülkelere koşardım,
dünyayı değiştireceğim sanısıyla... İçten
kitaplar yazar, her kalbe ulaşmaya
çalışırdım. Benim bölünmüşlüğüme, dünyayı
bölmekten öte geçmezdi. Farkındalık
sandığım, unutmuşluğumla eşdeğer olurdu.
Yaşayanlar ve ölümler olarak bölerdim
insanlığı. Bu benim bölünmüşlüğüme
olurdu. Çünkü bir noktada hata yapardım:
Düşü olduğumu unutmakta... Olumlu
olanlar ve olumsuz olanlar olarak
bölünürdüm. Yüzü gülenler, somurtganlar,
bir gruba ait olanlar ve hiçbir gruba ait
olmayanlar olarak bölerdim kendimi. Neyse
ki bir düşüyüm ve Hegel'in satırlarındaki
donmuş bir mürekkebe ben; "Hepimizde
ben olan bir biz, hepimizde biz olan bir

ben.", diye yazan. Neyse ki bu satırların
sonuna; donmaya, düşe, sonsuzluğa
bırakılmış bir noktayım ben. Diğer
noktalarla iletişim kuran... Marx'ın
noktalarına ziyarette bulunan: "Bir gün,
başka ellerle dokunacağız, başka gözlerle
göreceğiz..."... Kutsal kitaplara zıplayan: "
Bir gün peygamberlikler kalkacak, o
zaman; bildiğim gibi bileceğim... Dağları
yerlerinden oynatacak gücüm olsa; ama
Sevgi'm olmasa, bir hiçlik olmaktan öte
gidemem..." Bir denizde Yunus'um ben ve
bir ben var bizde..